

[Edvard Sørensen.]

— og han gentog det nu i Aften — en Kritik imod Udvalgsarbejdet i et Udvalg, som jeg er Formand for, et Udvalg, hvori der ligger et Forslag fra Socialdemokratiet om Rabatkortene, og om dette ønsker jeg her at sige følgende:

Efter at Socialdemokratiet i mange Aar har haft Regeringen og en Del Aar har haft Flertal i begge Rigsdagens Ting sammen med et andet Parti og dog intet gennemført for at forbedre Kaarene for de gamle og de syge, ligesom det heller ikke havde forsøgt at gennemføre bedre Kaar for Tjenestemændene, paa Trods af at man havde talt meget om det, gennemførtes det første Aar under Venstres Regering Ændringer saavel i Folkeforsikringsloven og hvad der knytter sig dertil som i Tjenestemandsløven, Ændringer, der havde den Virkning, at vi paa disse to Omraader har den bedste Lovgivning, vi endnu har kendt her i Danmark. Vilde det derfor ikke være naturligt og rimeligt, at disse Loves Virkninger fik Lov til at bundfælde sig, inden man gik til nye Ændringer?

Det var ogsaa betegnende, at det ærede Medlem ikke omtalte selve det stillede Forslag, men kun omtalte det Spørgsmaal, at Skatterne var steget for Nydere og Pensionister. Deri ligger den bedste Indrømmelse af, at Loven har været en betydelig Forbedring, ellers kunde der jo ikke komme den store Skattestigning, som det ærede Medlem talte om. Denne Skattevirkning har vi ogsaa i mit Parti været opmærksomme paa, og det er muligt, at det ad Skattevejen bør undersøges, om der er Mulighed for og Rimelighed i at finde en ny Ordning. Men det maa være et Spørgsmaal, der hører under Skattekommissionens Omraade, og som ikke hører hjemme i et socialt Udvalg. Om der skal indføres Ændringer i Folkeforsikringsloven, ja, det maa være betinget af de Erfaringer, der kan indhøstes i Løbet af de nogle Aar, og af, om det danske Samfund økonomisk kan magte yderligere at udbygge den offentlige Folkeforsikring. Et Lands sociale Forsorg afspejler den naturlige Levelfod; gaar man stærkt derudover, da kan det ødelægge den sociale Forsorg, vi har. Og Udsigter til forøget Velstand og højere Levelfod er vist ikke det, man venter i den allernærmeste Fremtid.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller refererede, at jeg havde udtalt, at der var fuld Enighed mellem Regering, Rigsdag og Landsorganisation, og henstillede til mig at uddybe det nærmere. Jeg skal gerne efterkomme Opfordringen, selv om det er min

Opfattelse, at det er ganske overflødigt. Det, jeg dokumenterede i Gaar, var, som jeg allerede har nævnt i Forbindelse med Spørgsmaal fra anden Side, at Venstres Stilling til det sydslesvigske Spørgsmaal havde fulgt den samme Linie fra 1945 til i Dag. De fremsatte Udtalelser fra Landsorganisation, Parti og Regering, de Formuleringer, der er forsøgt gennemført i de Noter, der er sendt til de Allierede, er enstemmigt tiltraadt af Regering og Parti, og hvor det drejer sig om Udtalelser fra Landsorganisationen, er de enstemmigt tiltraadt af denne. Denne Enstemmighed forhindrer selvfølgelig ikke, at der i Taler kan paavises forskellige Opfattelser af Fremgangsmaade og Taktik, det kan jo kun være rimeligt og naturligt, men om Linien og Maalet har der, som jeg har udtalt, været Enighed.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte, at Begrebet „den naturlige Selvbestemmelsesret“ var en Frase. Det er en Udtalelse, som i høj Grad maatte forbyse. Naar vi i Noten af 19. Oktober og i Memorandummet af 31. Januar fastslaar, at den danske Regering og Rigsdag staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, og det ærede Medlem har deltaget i Forhandlingen derom, synes jeg, det vilde have været naturligt, om det ærede Medlem paa det Tidspunkt, under Debatterne dengang havde givet Udtryk for, at det var hans Opfattelse, at den naturlige Selvbestemmelsesret var en Frase. For os er Selvbestemmelsesretten den dybeste Alvor; dens Virkeliggørelse har vi arbejdet for indtil nu, og vi vil fortsætte vort Arbejde derfor. Det er vor Tro, at Venstres Agitation for at skabe Flertal i den danske Befolkning og paa den danske Rigsdag for at sikre en Afstemning ad Aare for Sydslesvigerne vil styrke og underbygge 19. Oktober-Notens Krav over for Stormagterne.

Ole Bjørn Kraft: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen var i sin Tale i Gaar — jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller strejffede det samme Emne — inde paa, hvad der var blevet aftalt med Hensyn til Spørgsmaalet om Grænsepolitikken og det sydslesvigske Spørgsmaal ved de Forhandlinger, der fandt Sted, medens Besættelsen endnu varede, imellem Repræsentanter for de politiske Partier og for Modstandsbevægelsen, og hvor Grundlaget blev lagt for det Fællesministerium, der skulde træde frem for det danske Folk, i samme Øjeblik Tyskerne kapitulerede. Det ærede Medlem vilde hævde, at den Af-